

A Fehér úttól a Deák térig

A metró első napja

Április 3-a, kora reggel. Szakad az eső. Máskor, ha ilyen az idő, csak elvétve látni az utcákon egy-két szaladó, fedett hely felé igyekvő embert. Ez a nap azonban más, mint a többi. A villamos, a busz, a HÉV ontja az embereket itt az Örs vezér téren. Szinte mindenki egy épület: a metró impozáns végállomása felé siet.

A mieink egyenruhája is sűrűn föltűnik a téren. Szalay Károly, az autóbusz üzemág menetirányító osztályának vezetője és Szeitli István diszpécser alközpontvezető reggel óta állja a sarat, pontosabban a vizet az aluljáró előtt. Akad dolguk nekik is, a többieknek is a tizenhét viszonylatunk és a metró találkozásait „egybefogó”, jelentős forgalmi csomóponttá, immár a belváros kapujává nőtt téren. Legtöbben járataink új útvonala iránt érdeklődnek.

Megköszönik a tájékoztatást

aztán elindulnak — a metró felé...

A fotócellás automata előtt egymást biztatják az emberek: „dobja be a forintot, és már mehet is. De nehogy a baloldali perselybe dobja, mert akkor a szomszédját engedi be”. A másik bejáraton gyorsabban haladnak, a szép egyenruhájú, csinos kislány „előre nézi” a bérleteket. A tájékoztatás gyors és udvarias, a metró dolgozói alaposan felkészültek a napra.

Mindjárt az indulás után, mintegy vezényszóra, erősebben szorítják meg az utasok a kapaszkodót: a gyorsulás jóval nagyobb annál, mint amit a felszíni járműveken megszoktunk. Pillangó utca, Népstadion, és máris az első „sorbanállós” állomáson, a Baross téren vagyunk. Odafenn körbetekeredik a tömeg — villamossal egyelőre hamarabb elérhető az Emke-sarok. Nem így lesz ez majd, ha megszokássá szelidül az újdonság varázsa: a két állomás közti menetidő inkább csak másodpercekben mérhető.

Emke-aluljáró. Hamarabb elindul, akinek errefelé vezet az útja, ha tudja, mi vár rá: a bejárat előtti emberrengetegen átfurakodni nem kis munkát jelent. Van, aki társa nyakába keredzkedik, hogy jobban lássa, mi van odabenn. Oldalt is sokan kíváncsiskodnak az üvegajtóknál befelé, ahol a peront figyelő tv-be rendezés képernyői csillognak.

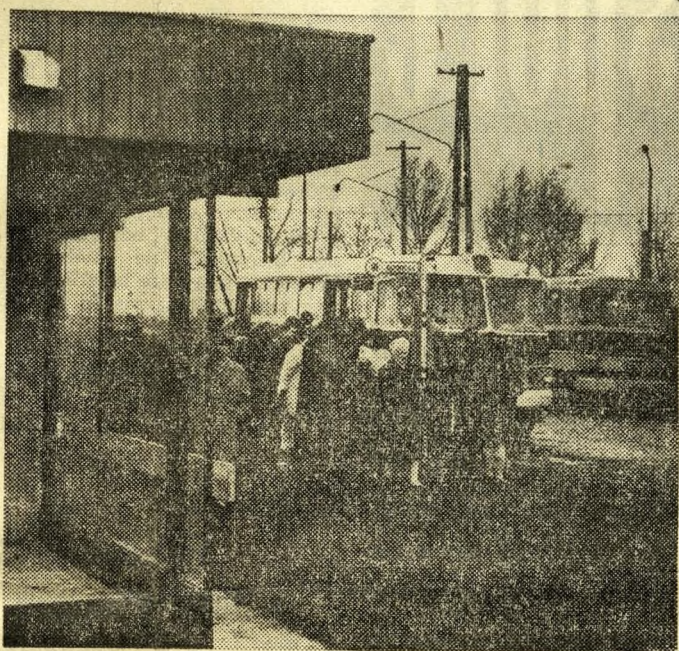
Aki bejutott, nem indul

azonnal lefelé: a márványpalota látványa, az első impreszió mindenkit lenyűgöz. Aztán, a mozgólépcső előtt, egy pillanatnyi bizonytalankodás, egy másodperc gyors elszánása, és — ügye, nem is olyan félelmetes... — Elvárásolt kastély — mondja mellettünk egy szemlátomást biztos lábakon álló diákforma fiú, a másinak, aztán oldalt nyúl, mert érélyes felszólítás érkezik fentről: „Tessék kapaszkodni!” A még gyakorlati alap nélküli rutincsillogtatás könnyen sérüléshez vezethet.

Astória állomás, a kép itt is ugyanaz: barátkoznak a budapestiek a metróval, és az egyelőre talán még a szélvészgyors szerelvényeknél is nagyobb szenzációt jelentő mozgólépcsővel. Odalenn, a peronnál három lány fújtat nagyokat, majdnem futva igyekeztek lefelé a lépcső bal oldalán. Elnézó mosollyal jegyzi meg mellettük egy szürke kalapos, idősebb ember: „hetedszer mennek végig”. Ő mondhatja, véletlenül láttuk korábban: még „csak” harmadszor utazott.

Deák tér, végállomás

Sokan indulnak a kis földalatihoz vezető átjáró felé. A mi végállomásunkat is átalakították,

Élénk forgalmat bonyolítottak le az autóbuszok az Örs vezér terei új indítóhelyiség és utasvárakozó előtt is.

ták, szép márványoszlopokkal is csinosodott. A peronőr ki tudja, hányadszor mondja már a befelé igyekvőknek „nem kérem, ez még nem a metró, ott tessék átmenni”. Két akartáskás férfi siet el mellettünk, odabentről jönnek, még halljuk, amit az egyikük megjegyvez: „Nehezen lehetett volna szebbre tervezni”.

Barátkozik Budapest a metróval. Születésnap ajándékba

kaptuk, a felszabadulás huszonötödik születésnapjára. Forgalma, csillogása és a száguldás az ünnepre emlékeztet akkor is majd, mikor elcsitult már az első napok, a boldog birtokbavétel nagy láza. Majdnem húsz éve várták már az emberek — és a dolgok rendje, hogy ugyanennyi nap után mindennapjaink természetes valóságává válik.

Rác T. János